

РЕШЕНИЕ

№ 7203

гр. София, 11.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 01.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **10232** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК,вр.с чл.70,ал.2,вр. с чл.68 ЗУБ.

Образувано е по жалба на М. С. У.-гражданин на А. срещу Решение №УПВР-173/25.09.2020 година на Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ,с което последният на основание чл.70,ал.1,вр.с чл.13,ал.1,т.1 и т.2 от ЗУБ отхвърлил молбата на М. С. У.-гражданин на А. за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че мотивите на решението противоречат на неговата бежанска история, като причините за напускане на А. е изложил добросъвестно, като същата не е отчетена от страна на интервюиращ орган, и не е налице непоследователност на бежанската му история, няма изложени мотиви относно ситуацията в страната на произход на търсеция закрила. Иска се отмяна на решението и връщане на административната преписка за ново разглеждане при спазване на дадените указания.

В съдебно заседание, оспорващият-М. С. У., редовно и своевременно призован, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по оспорването-Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ, редовно и своевременно призован се представлява от юрисконсулт Ч., редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

СГП редовно и своевременно призован се представлява от прокурор Куман Куманов, който намира жалбата за неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № РД-05-197/23.03.2016 година на Председател на ДАБ КЪМ МС на РБ е определен З. И. С.-младши експерт в Регистрационно-приемателен център [населено място] за интервюиращ орган.

Със Заповед № 4518-ОЧ-34/25.08.2020 година на Началник- ГПУ- Брегово- I степен е принудително настанен в звено за краткосрочно настаняване при СДВНЧ към Дирекция “Миграция“ чужденецът М. С.-гражданин на А. без документи за самоличност за срок от 30 дни.

На 17.09.2020 година оспорващият М. С.- гражданин на А. депозирал молба до ДАБ, с която поискал да му бъде предоставена международна закрила от РБ. Молбата е подадена в СДВНЧ- С. и е регистрирана на тази дата в СДВНЧ- С..

Молбата за предоставяне на закрила от чужденеца е регистрирана в ДАБ на 18.09.2020 година.

След регистриране на молбата на същата дата, оспорващият попълнил Регистрационен лист, в който посочил, че е М. С. У., гражданството му е А., етническа принадлежност – пашун, живее в провинция Л., [населено място], религия сунит, без образование, по професия е общ работник, женен е, съпругата му е Н., има две деца, владее езици дари и пашу, снета му е Евродак дактилоскопна експертиза, запознат е с правата и задълженията си, както и със Списъка на организации, които осъществяват правна помощ на търсеци закрила с помощта на преводач от език пашу.

На 21.09.2020 година с оспорващия е проведено интервю, в което той посочил, че е съгласен да бъде преводач Х., готов е за интервюто, потвърждава отразеното в Регистрационния лист, по религия е мюсюлманин сунит, напуснал е А. някъде преди около 2-3 месеца, нелегално е преминал в И./ там е престоял 10-12 дни, след което влязъл в Турция и там е престоял около 10-15 дни, като през цялото време е пътувал с трафикант и отново нелегално е преминал в България, като уговорката им била да го преведат до С., а след това са щели да уточнят следващата държава, в България влязъл преди около 1 месец, преминал е нелегално границата и бил с група от хора, но полицията ги задържала и от СДВНЧ I Б. подал молба за закрила за да го пуснат от затворения център, няма документи в себе си, има лична карта и паспорт, които са станали в А., не е живял в друга държава освен в А. преди да напусне страната си, като е напуснал за първи път родината си и това е негова първа молба за закрила, не е имал никакви проблеми с армията и полицията в А. и никога не е бил арестуван там, не е бил осъждан, не е ходил на училище, женен е и има две момчета, които живеят в [община] и те нямат проблеми, в А. работил като общ работник в земеделието, като земята не е била негова, нито на семейството му, има трима братя, които са помалки от него и живеят с майка му, а баща му е починал преди около 2 години, семейството му не е правило опит да напусне А., решил е да напусне А. заради войната и разправията в неговата [община], където има напрежение между управляващата власт и талибаните и заради техните боеве не е имало работа в Б. и не е могъл да преживява, не е мислил да отиде да живее на друго място в А., не е имал

финансови възможности да отиде на друго място да живее, защото там трябва да наеме жилище под наем и да започне наново, а вместо това решил да тръгне за Европа, за да има по-добър живот, да може да работи и да помага на семейството си. В Европа има спокойствие и животът е по-добър, като никой друг от семейството му не е правил опит да напусне А., а единствените му проблеми са, че там животът е труден и няма работа за всички, не може да изкарва прехраната си, не се е занимавал с политика, върху него не е оказвано физическо насилие от когото и да е в А., той е пашун и не е имал никакви проблеми както поради религията си, така и заради принадлежността си към тази етническа група и неговото семейство не е имало никакви проблеми, не смята да се връща на този етап, защото в А. е пълна бъркотия, подал е молба за закрила, защото е бил задържан от полицията и затова не може сега да продължи за Европа, ще остане тук.

На 25.09.2020 година, ответникът по оспорването издал оспореното Решение № УПВР-173, с което отхвърлил молбата за предоставяне на международна закрила на М. С. У. като явно неоснователна.

Решението е връчено лично срещу подпис на чужденеца на 12.10.2020 година и е запознат с текста му на език, който владее с помощта на преводач.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства, както и доказателства кога молбата за предоставяне на закрила е регистрирана в ДАБ.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспореното Решение № УПВР-173/25.09.2020 година на Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ, представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл. 146 АПК, така наречените условия за редовно действие на административните актове. При преценката, съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона. Разпоредбата на чл. 169 АПК поставя допълнителни критерии, с които съдът следва да се съобрази при преценката на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност - да провери дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административния акт.

В разглеждания случай, оспореното решение е издадено на основание чл. 70, ал. 1 от ЗУБ - разпоредба, предоставяща възможност на интервюиращ орган при наличие на основания по чл. 13, ал. 1 в срок до 10 работни дни от регистрацията на чужденеца интервюиращият орган може да приложи ускорена процедура в производството по общия ред, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна.

За наличието на оперативна самостоятелност, говори и самият текст на чл. 70, ал. 1 от ЗУБ - чрез използване на израза "може". В този смисъл, по силата на самата законова разпоредба е предоставена възможност на административния орган, при наличие на някоя от изброените хипотези по своя преценка да приложи ускорена процедура в

производство по общия ред в срок до 10 работни дни от регистриране на чужденеца, когато молбата му е явно неоснователна. С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност, даваща му право на свободна преценка при издаване на оспореното решение и то по силата на самия закон-ЗУБ.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган-това е Интервюиращ орган при ДАБ към МС, на когото нормата на чл.70, ал.1 от ЗУБ е предоставила правото да приложи ускорена процедура в срок до 10 работни дни от регистрацията на чужденеца в производството по общия ред, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна. Наред с това от събраните доказателства е установено, че интервюиращ орган изрично е определен от Председател на ДАБ за такъв по силата на заповед от 23.03.2016 година на основание чл.48, ал.1, т.10. от ЗУБ-Председателят на ДАБ определя интервюиращите органи на Държавната агенция за бежанците, които провеждат ускорена процедура в производство по общия ред. От доказателствата по делото е видно, че лицето З. С. е определен за интервюиращ орган от страна на Председател на ДАБ. По силата на чл.61, ал.2 от ЗУБ, чужденецът подал молба за предоставяне на международна закрила, се регистрира в Държавната агенция за бежанците и му се открива лично дело. Регистрацията се извършва не по-късно от три работни дни след подаването на молбата, освен ако се прилага срокът по [чл. 58, ал. 4](#). Молбата е подадена в СДВНЧ-С. на дата 17.09.2020 година, но на датата на подаване на молбата не е извършена регистрацията на чужденеца и на тази дата не му е открито лично дело, тъй като молбата не е подадена пред длъжностното лице пред ДАБ, а в СДВНЧ С.. Едва на дата 18.09.2020 година молбата на чужденеца е постъпила в ДАБ и на тази дата е извършена регистрацията на чужденеца. На следващо място, срокът за произнасяне по молбата започва да тече не от подаване на молбата, а от регистрацията на чужденеца. Предвиденият срок от 10 работни дни е започнал да тече от дата 21.09.2020 година и съответно на това изтичащ на 02.10.2020 година- петък-присъствен ден. Видно от решението, същото е издадено на дата 25.09.2020 година - в рамките на предвидения срок от 10 работни дни.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма. Решението съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването му- чл.70, ал.1 от ЗУБ, врс чл.13, ал.1 от ЗУБ.

При издаването на решението, Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ е спазил процесуално- правните разпоредбите на ЗУБ.

От събраните доказателства е установено, че оспорващият е поискал предоставяне на международна закрила на дата 17.09.2020 година, като молбата е подадена в СДВНЧ- С., а е регистрирана в ДАБ на дата 18.09.2020 година. Веднага след регистриране на молбата за международна закрила/, която според разпоредбата на параграф 1, т.10. от ДР на ЗУБ (нова - ДВ, бр. 80 от 2015 г., в сила от 16.10.2015 г.) "Молба за международна закрила" е отправено искане за закрила от чужденец до Република България. Чужденец по смисъла на параграф 1, т.1 от ДР на ЗУБ е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава- членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство, а "Чужденец, търсещ закрила" е този, който е заявил желание за

получаване на закрила по този закон до приключване разглеждането на молбата/е проведено интервю от интервюиращ орган при ДАБ към МС на дата 21.09.2020 година. От своя страна, в съответствие с Директива 2013/32/ЕС, „молба за международна закрила“ или „молба“ означава искане за закрила от държава-членка, подадено от гражданин на трета страна или лице без гражданство, за който/което може да се счита, че търси статут на бежанец или субсидиарна закрила и не иска изрично друг вид закрила извън обхвата на Директива 2011/95/ЕС за която се кандидатства;

в), „кандидат“ означава гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което е подал/о молба за международна закрила, по отношение на която все още не е взето окончателно решение, а бежанец е гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което отговаря на изискванията на член 2 от Директива, буква г)

2011/95/ЕС. Самата Директива предоставя право на Държавите-членки да предвидят ускоряване на процедура по разглеждане в съответствие с основните принципи и гаранции по глава II и/или нейното извършване на границата в съответствие с член 43, ако: кандидатът, при подаване на своята молба и излагането на фактите, е повдигнал въпроси, които нямат отношение към разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС; или кандидатът идва от сигурна страна на произход. След регистриране на молбата за предоставяне на закрила в съответствие с нормата на чл. 70, ал. 1 от ЗУБ, е открито лично дело в съответствие с чл. 61, ал. 2 от ЗУБ и на нормата на чл. 6, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС в срок от 10 дни от подаване на молбата, като едновременно с това са му връчени Указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България, текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от арабски език и наред с това е запознат и със Списъка на организации, работещи с бежанци и чужденци, като на търсещия закрила от страна на ДАБ е предоставена безплатна правна и процедурна информация по чл. 19, ал. 1, изр. 1 от Директива 2013/32/ЕС, в съответствие със Съображение 22 от Директива 2013/32/ЕС, така, че същият е разполагал с тази процесуална гаранция, обща за всички производства по ЗУБ и глава III от Директива 2013/32/ЕС. По този начин писмено са му дадени необходимите напътствия за процедурата, която ще се следва, в съгласие и с препоръката по т. 192 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец. От събраните доказателства е установено, че на оспорвания му е разяснено правото да поиска предоставянето на правна помощ, но той не се е възползвал от правото да поиска предоставяне на такава. Нещо повече дори - в хода на административното производство търсещият закрила под каквато и да е форма не е поискал предоставяне на правна помощ и такава му е отказана, за да е налице нарушение на чл. 12, т. 1, б. в. и г от Директива 2013/32/ЕС, сочещ, че на търсещо закрила лице не може да им бъде отказвана възможността да се свържат с ВКБООН или с други организации, които предоставят юридически съвети или други консултации за кандидати в съответствие със законодателството на засегнатата държава-членка на тях и на техните правни или други съветници в съответствие с член 23, параграф 1 се предоставя достъп до информацията, посочена в член 10, параграф 3, буква б), и до информацията, предоставена от експертите, посочени в член 10, параграф 3, буква г), когато решаващият орган е взел тази информация под внимание при вземането на

решение по тяхната молба. На следващо място, няма и нарушение на нормата на чл.22 от Директива 2013/32/ЕС,постановяваща и вменяваща в задължение на държави-членки на кандидатите да дадат възможност да се консултират за своя собствена сметка и по ефективен начин, с правен или друг съветник, който е признат или оправомощен за такъв по националното право по въпроси, които са свързани с молба за международна закрила на всеки етап от процедурата, включително след отрицателно решение. Държавите-членки могат да разрешат предоставянето на правна помощ и/или представителство от страна на неправителствени организации за кандидати в рамките на процедурите по глава III и глава V в съответствие с националното право. Нещо повече дори, вярно е, че съгласно разпоредбата на чл.23,ал.2 от ЗУБ Държавата осигурява условия за получаване на правна защита на чужденците, търсещи международна закрила в Република България,но също така е вярно, че за да бъде упражнено едно право,то следва да бъде заявено/ в конкретния случай, липсват доказателства оспорващият да е поискал предоставянето на правна помощ и такава да му отказана .В хода на административното производство административният орган е спазил разпоредбата на чл.58,ал.3 от ЗУБ сочеща,че молителят,не по-късно от 15 дни от подаването на молбата,се информира писмено на разбираем за него език, за процедурата,която ще се следва,и за неговите права и задължения, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци. Когато обстоятелствата налагат това, тази информация може да бъде предоставена устно, а в конкретната хипотеза,още след регистриране на молбата на оспорващия е предоставена информация/Списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молби за закрила до ДАБ, списъкът е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от език пашу/отново липсват доказателства, че търсещият закрила е поискал да се свърже с лице или организация,и такъв достъп му е отказан. ЗПП визира кръга от субекти,които имат право на безплатна правна помощ, но също така и условията, на които следва да отговарят лицата, попадащи в предметния обхват на правната помощ, за да им бъде предоставена такава. Наред с това нито в ЗПП, нито в ЗУБ е предвидено задължение винаги и безусловно при подадена молба за закрила и то без изрично искане от страна на търсещия закрила административният орган служебно да предоставя правна помощ на всеки търсещ закрила. Съгласно член 22 от Директива 2013/32/ЕС-Право на правна помощ и представителство на всеки етап от процедурата,на кандидатите се дава възможност да се консултират за своя собствена сметка и по ефективен начин с правен или друг съветник, който е признат или оправомощен за такъв по националното право,по въпроси,които са свързани с молба за международна закрила, на всеки етап от процедурата, включително след отрицателно решение, а съгласно т.2 на чл.22 от Директивата, Държавите-членки могат да разрешат предоставянето на правна помощ и/или представителство от страна на неправителствени организации за кандидати в рамките на процедурите по глава III и глава V в съответствие с националното право. В чл.20 от Директивата посочено, че държавите-членки гарантират безплатната правна помощ и представителство да бъдат предоставяни при поискване в процедурите по обжалване, предвидени в глава V. Тя включва най-малкото подготовката на изискваните съдебни документи и участие в изслушването пред първоинстанционен съд от името на кандидата./ което отново сочи, че предоставянето на правна помощ на всички търсещи закрила зависи от тяхната воля и при поискване и след преценка на обстоятелствата, установени в съответния национален закон. На по-силно основание, нито в ЗУБ,нито в ЗПП има задължителност на правната помощ за който и да е орган или съд само от факта, че производството се развива по реда на ЗУБ. Наред с това,самото интервю е протекло при стриктно спазване на процедурите,

регламентирани в Директивата- проведено е лично интервю с кандидата в съответствие с чл.14 от Директивата- преди да се произнесе решаващият орган, на кандидата се предоставя възможност за провеждане на лично интервю относно неговата молба за международна закрила с лице,което има правомощия по силата на националното право за провеждането на подобно интервю. Личните интервюта по същността на молбата за международна закрила се провеждат винаги от персонала на решаващия орган. Настоящият параграф не засяга член 42, параграф 2, буква б), а за датата на личното интервю оспорващият е запознат чрез изпращане на Покана за явяването му на определена дата,разяснени са му последиците от неявяване на интервю, а текстът на поканата отново е преведен на разбираем от него език с помощта на преводач от език пащу. Самото интервю е проведено при спазване на разпоредбите на Директивата-чл.15 и следващите, като на интервюто са му осигурени всички условия то да се проведе при условия, които дават възможност на кандидата да изложи основанията за своята молба по последователен начин и най-вече интервюто е проведено от интервюиращ орган, който е отчел личните и общите обстоятелства във връзка с молбата на търсещия закрила, който е бил в състояние да гарантира подходящо общуване между кандидата и лицето, което провежда интервюто,

е)избират преводач, който да е в състояние да гарантира подходящо общуване между кандидата и лицето, което провежда интервюто. Общуването се осъществява на предпочетения от кандидата език, освен ако няма друг език, който той разбира и на който той е в състояние да общува ясно. Когато това е възможно,държавите-членки предоставят преводач от същия пол, ако кандидатът е поискал това, освен ако решаващият орган няма причини да смята, че искането е на основания, които не са свързани със затруднения от страна на кандидата да представи изчерпателно основания за молбата си.От своя страна, на проведеното интервю, кандидатът е дал обяснения свързани с неговата бежанска история,интервюто е обективизирано в протокол от проведено интервю и самият оспорващ е подписал същото,като текстът на протокола е преведен на рабираем за него език отново с помощта на преводач от език пащу. **Производството е приключило без забавяне**, като в предвидения по чл.70 от ЗУБ срок от 10 работни дни от регистриране на молбата на търсещия закрила интервюиращ орган е приложил ускорена процедура в производството по общия ред, когато молбата за предоставена на закрила е явно неоснователна. Неоснователен е доводът на оспорващия, че при издаване на решението е допуснато съществено нарушение на административно- производствените правила,в посока необсъждане на бежанската история на оспорващия, както и че производството е следвало да се развие в производство по общия ред. На първо място, при казаното по- горе, на интервюиращ орган по силата на изрична правна норма е предоставено правото да приложи ускорена процедура в производство по общия ред в срок от 10 работни дни от регистриране на молбата на чужденеца,търсещ закрила,когато молбата за предоставяне на статут е явно неоснователна. На второ място, именно тази свободна преценка на интервюиращ орган,предоставена по силата на закона, не подлежи на съдебен контрол,защото органът при наличието на предвидените в закона предпоставки е приложил ускорената процедура в производството по общия ред. На следващо място, интервюиращ орган е разполагал с оперативна самостоятелност,даваща му право на свободна преценка да приложи ускорената процедура в производство по общия ред. Предпоставки за прилагане на тази норма е молбата да е явно неоснователна. Коя молба е явно неоснователна е посочено в нормата на чл.13 от ЗУБ ,като по т.1 и т.2/ които са послужили като основание за

издаване на решението-молбата на чужденец за предоставяне на международна закрила се отхвърля като явно неоснователна, когато не са налице условията по **чл. 8, ал. 1 и 9**, съответно по **чл. 9, ал. 1, 6 и 8**, и чужденецът се позовава на основания извън предмета на този закон и не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване; Неоснователен е доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил бежанската му история, защото от приложените по делото доказателства е видно, че при произнасяне по молбата за международна закрила, интервюиращ орган при ДАБ към МС е преценил всички относими факти на молителя, свързани с държавата му на произход.

При издаването на решението, ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби на ЗУБ.

В чл.73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на статут се разглеждат от Държавната агенция за бежанците, като най-напред се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

В разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗУБ е визирано, че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В конкретната хипотеза, от събраните доказателства и най-вече от бежанската история на търсещия закрила е видно, че същият е напуснал родината си А. нелегално преди 2 месеца от датата на провеждане на интервюто за И., останал там няколко дни и заминал нелегално за Турция, там престоил няколко дни също, а с помощта на трафикант пристигнал в РБ, като искал да отиде в която и да е държава, за да получи закрила, а целта му била да стигнат до С. и оттам да решават в коя държава да отиде, но го заловили на границата и затова решил да подаде молба за закрила след като е бил задържан в СДВНЧ.

Анализирайки бежанската история на оспорващия, обосновано административният орган е приел, че историята на търсещия закрила не е бежанска и причините за напускането на страната му на произход имат само и единствено битов и личен характер, а дори не се сочи на никакъв страх от преследване от който да било и или от каквато и да било организация или групировка. Напротив, от твърденията му е ясно, че е напуснал родината си А., като се позовава на общоизвестни факти за държавата си на произход и общтата ситуация, която сама по себе си не дава основание за страх от преследване. От бежанската му история се установява, че той не е имал никакви проблеми включително и по отношение на етническата си принадлежност. Мотивът за напускане на А. не се базира на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група и не може да бъде релевантен за предоставяне статут на бежанец. От доказателствата по делото е видно, че на фона на обществено-политическата и икономическа обстановка в А. оспорващият прави опит да създаде собствена бежанска история, като единствената му цел за напускане е да си осигури работа в Европа и по-спокоен живот. За липса на основания за предоставяне статут на бежанец говори обстоятелството, че чужденецът е напуснал страната си на произход само и единствено с цел да си осигури доходи и добър живот на семейството му, а след като е бил задържан в СДВНЧ е подал молба за закрила и ако в действителност чужденецът е търсил закрила от РБ, то той още при влизане на територията на РБ би поискал предоставянето на такава. Молбата за закрила е

подадена едва след като лицето е задържано на ГКПП- Брегово и след това я е подал на дата 17.09.2020 година. Липсват основания за какъвто и да е основателен страх от преследване и този довод на оспорващия е само и единствено с цел получаване на международна закрила и защитната теза на оспорващия и не са налице никакви дискриминационни мерки спрямо оспорващия нито от държавен орган, нито от организация, на която държавата да не може да противостои.

От всичко изложено дотук е безспорно, че спрямо оспорващия не са налице никакви заплахи на основание на какъвто е да е признак. Нещо повече дори- законосъобразно интервюиращ орган при ДАБ към МС е приел, че молбата на търсеция закрила е явно неоснователна, защото оспорващият се позовава на основания извън предмета на този закон и не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване. Напротив единствената причина за напускане на страната си е осигуряване на по-добър живот.

Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване, което според легалното определение на чл.8, ал.4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му, че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквато и да било заплаха.

С оглед на това, по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл.8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, защото той не е бежанец по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, а мигрант, търсещ по добър живот. „Мигрант“, съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБООН-това е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни, или други причини от личен характер, а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец. Нещо повече дори- обстоятелството, че той е напуснал страната си, че той необезпокоявано и сам е решил да напусне страната си, а не поради заплаха от каквото и да е естество и това напускане не е основание за предоставяне на статут, тъй като това сочи не на заплахи, а за нежелание от друго естество.

Законосъобразно интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15,б."в" от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен

вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме, че същият е напуснал страната си А. поради реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. От бежанската история на оспорващия е видно, че същият не е бил обезпокояван от никого, не е имал никакви проблеми с никого и единствената причина за напускане на родината си е да има по-добър живот.

Наред с това, от приложената Справка за А. е видно, че макар А. да се намира в сложен етап от политическото си развитие и в трудна социално-икономическа ситуация и самостоятелно като държава, и предвид продължаващата изключително активна подкрепа на ООН и международната общност, е в състояние да предостави в достатъчна степен защита на цивилното население посредством националните си сили за сигурност и правна система. Някои области на А. се намират извънправителствения контрол, а антиправителствените сили, включително талибаните създават свои системи за правосъдие и сигурност, но като цяло гражданските власти поддържат контрол върху официалните сили за сигурност въпреки, че понякога представители на последните действат независимо. Правителството си сътрудничи с ВКБООН и с други хуманитарни организации за предоставяне на закрила и помощ на вътрешно-разселените лица, бежанците и други заинтересовани лица, способността на компетентните органи да оказват помощ на уязвимите лица, включително връщащите се от П. и И., остава ограничена и продължава да разчита на помощи от международната общност, като на 29 февруари 2020 година световните информационни агенции оповестяват, че САЩ и талибаните подписват „Споразумение за установяване на мир в А. след повече от 18 години на конфликт и според условията Щ. и съюзниците им в НАТО трябва да изтеглят всички останали свои войски в следващите 14 месеца, ако през това време талибаните не нарушат сделката, а талибаните от своя страна поемат ангажимент да не позволяват на „Ал К.“ или на други екстремистки групи да действат в областите под техен контрол. Споразумението само по себе си е исторически момент, който в крайна сметка трябва да доведе до практически край на продължаващия 19 години конфликт, воден от талибаните срещу всички афганистански правителства и западните им съюзници след ноември 2001 година. В А. официалните власти в общи линии поддържат ефективен контрол върху силите за сигурност, но нямат никакво влияние върху антиправителствени елементи и организации/най-вече талибаните, но не само те/, които контролират провинции и извършват атаки, атентати и злоупотреби. От Справката е видно, че атаките от страна на талибаните са спорадични актове на насилие и като такива не могат да се определят като въоръжен конфликт, инцидентите имат определени цели, но не са в състояние да предизвикат масов ефект.

Следва да бъде посочено, че с Решение от 17.02.2009 година на Съда на Европейските общности по преюдициално запитване е дал тълкуване на разпоредбата на чл.15, ал.1, б."в", във връзка с чл.2, б."д" от Директива 2004/83/ЕО/като-съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може изключително да се счита за установено, когато степента на характеризиращото и

протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, се преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. От Справката за ситуацията в страната на произход на оспорващия А. е видно, че в А. няма въоръжен конфликт. Спрямо търсеция закрила не са налице сериозни и потвърдени заплахи, които да са актуални към момента на производството, за да се счита, че ако се завърне в страната си на произход, то той би бил изправен пред реален риск от тежки посегателства, релевантни за предоставянето на хуманитарен статут.

Доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход, не се подкрепя от доказателствата по делото. С връщането му на територия в страната на произход, където няма въоръжен конфликт, търсеция закрила, няма да бъде изложен на реална опасност от посегателства, като изтезание или нечовешко и унижително отнасяне или наказание, както и на тежки лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Не се представиха и доказателства за наличие на хуманитарни причини, посочени в разпоредбата на чл.9, ал.8 от ЗУБ по отношение на оспорващия, а посочените от него причини/, още повече, че оспорващият самоволно е напуснал СДВНЧ – Б. и е в неизвестност.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че оспореното решение отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

Страните не са заявили претенция за присъждане на разноски.
Воден от гореизложеното, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ПОТВЪРЖАВА РЕШЕНИЕ № УПВР-173/25.09.2020 година на Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ, с което последният на основание чл.70, ал.1, вр.с чл.13, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ отхвърлил молбата на М. С. У.-гражданин на А. за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна.

На основание чл.138, ал.1 от АПК препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението НЕ подлежи на касационно обжалване, съгласно разпоредбата на чл.85, ал.4 от ЗУБ.

СЪДИЯ:

